

ZGODBA O MATEJEVI NESREČI

Matej je imel že vse pripravljeno za pot na morje. Bil je srečen, vesel, kajti uspešno je zaključil osnovno šolo. Pred njim so bile dolgo pričakovane, brezskrbne počitnice. S starši in sestro so se odločili, da bodo dopust preživel v Portorožu. Matej se je počitnic toliko bolj veselil, saj je vedel, da bo tam tudi veliko njegovih prijateljev.

Bilo je vroče poletje in vsak dan je skupaj s prijatelji odšel na plažo, kjer so se podili za žogo, plavali in skakali v vodo. Nekega večera se je mladina odpravila na sprehod ob obali. Fantje so se pogovarjali, se ruvali in izzivali. Beseda je dala besedo in že so se odločili za nočno kopanje. Seveda pa brez skoka s pomola ne gre. Fantje so skakali drug za drugim, se potapljali in uživali. Mateju je bilo zelo všeč in skočil je prvič, drugič, tretjič, četrtič pa ga ni in ni bilo iz vode. Prijatelji so ga klicali, se še vedno šalili, a kmalu jim je zastal dih. Zagledali so kri. Matej je pri skoku udaril z glavo v skalo.

Za trenutek je nastala panika. Kmalu so se prijatelji zbrali in potegnili Mateja na plažo. Poklicali so rešilca in starše. Reševalci so mu nudili prvo pomoč in ga odpeljali v Klinični center v Ljubljano. Mateja so v bolnici operirali in ga komaj rešili. Ko se je Matej prebudil, ga ni čakala vesela novica. Zdravnik ga je obvestil, da je zaradi skoka v vodo postal tetraplegik. To pa pomeni, da ni mogel nič več delati sam, lahko je le še dihal in govoril. Postal je popolnoma odvisen od staršev. Z njegovega obraza je izginil nasmeh, sanje o brezskrbnem življenju so se v trenutku sesule v prah. Po glavi mu je rojilo le vprašanje: »Zakaj?« Svet se mu je v trenutku podrl, a tudi to ga ni ustavilo. Starša in sestra so mu stali ob strani in ga močno vzpodbujali. Tako se Matej ni predal. Zdravil se je v rehabilitacijskem centru SOČA, hodil na bioenergijo in še kam. Čeprav je imel malo možnosti za okrevanje, se Matej ni predal.

Nesreča ga ni ustavila, saj je ob pomoči staršev odšel na srednjo elektro-računalniško šolo. Računalnik je postal njegov največji prijatelj, saj je tako ohranjal stik s svetom. Kljub nesreči je ostal veseljak in njegova velika želja je bila, da bi bil še enkrat na morju. Želja se mu je dve leti po nesreči uresničila.

Na morje je odšel ob pomoči rehabilitacijskega centra, tokrat v Poreč. A morje mu ni prinašalo sreče. Kljub velikemu zadovoljstvu, da je končno spet ob morju, je v njegovem srcu nastala žalost. Spomin na tragično nesrečo je bil prevelik. Matej je neke noči nehal dihati. Poslovil se je od življenja tako, kot si je vedno želel. Svoj mir je našel ob morju.

Ta zgodba naj nas nauči, da moramo biti v življenju previdni, saj nesreča nikoli ne počiva. Hkrati pa nam daje vedeti, da nikoli ne smemo obupati in odnehati, temveč se moramo boriti in poskušati narediti življenje, kolikor se da dobro.

Avtor:
Maja Strmčnik, 6. a

Mentor:
Martina Hribnik
OŠ Antona Aškercia Velenje
Jenkova 2, 3320 Velenje